

[Glistrup]

nistre, der fører udenrigspolitik, kunne rejse ud i den store verden og indgå aftaler om hvad som helst, postkonvention eller menneskerettigheder, eller hvad de ville, skrive under på ligegyldigt hvilke traktater de ville om hvad som helst, og så var den almindelige udenrigspolitiske procedure den, at Folketinget efterfølgende skulle ratificere det, og at ministerens underskrift skete under forbehold af, at der senere fandt en ratifikation sted.

Men fra og med 1. januar 1973, hvor vi indgik i EF-samarbejdet, er faktorerens orden blevet lavet om, for nu er det blevet sådan, at ministre optræder med fuld legitimation til at binde Danmark, uanset hvad Markedsudvalget har sagt eller ikke har sagt – om det er gjort skriftligt og med ildskrift på himlen, eller hvad der er tale om. Når en minister møder i et ministerråd, herunder i Det Europæiske Råd, på topmødet, er det således, at så bliver Danmark bundet, hvis den pågældende minister siger ja – altså det stik modsatte af, hvad der er den almindelige folkeretlige tradition.

Det er under de omstændigheder, at vi må gøre os klart, at den almindelige løse diskussion ikke mere er noget, man kan tage i udenrigspolitiske anliggender, når vi befinder os inden for EF-samarbejdet. I morgen formiddag kl. 10.30 skal der være et forhåbentlig afgørende møde om problemet: Hvad skal vi gøre for at sikre, at der ikke på adskillige områder bliver truffet afgørelser, der binder Danmark, i modsætning til, hvad Folketingets flertal mener? Jeg synes nok, at det i dag, dagen før den 31. maj 1990, er rarere at kigge fremad end tilbage, for bevarer, vi har kun onde ord at sige om den braklægningsordning. Men immervæk er det dog ikke – for nu at følge industriministerens ord fra den tidligere debat – sådan, at man ligefrem kan sige, at det er den helt sorte dag i Danmarks historie, fordi vi får en fjollet braklægningsordning, der kan forøge finansministerens underskud med 0,2 pct., eller hvor meget hans underskud nu stiger i kraft af, at vi skal til at lave disse fjollede ting.

Men vi står over for en periode i de kommende år, måske endda i de kommende uger, måske allerede inden der er gået en måned fra i dag, hvor vi kan risikere – hvis der principielt sker det samme ved topmødet i Dublin i juni måned, som der skete ved topmødet i vinteren 1987-88 – at Danmark er blevet bundet til noget, der er

særdeles skæbnesvangert i relation til hele Palles Laurings fremstilling om, at dermed sætter vi punktum for Danmarkshistorien. Det er præcis den samme statsminister, som skal til topmødet her i næste måned, den statsminister, der gik på tværs af, hvad der klart var tilkendegivet ham af Folketingets flertal, gik lige stik imod det, som Folketingets flertal dengang havde erklæret i relation til braklægningsordningen. Derfor er der al mulig grund til, at vi lærer af lovforslag nr. L 20, som vi har til behandling, at det var trist, vi fejlede, men at vi i hvert fald ikke skal fremture og fejlbedømme, hvad statsministeren og hans udenrigsminister kan finde på i næste måned.

Derfor har hr. Gade ret i, at vi kan lære noget, når vi nu står ved afslutningen af dette sørgelige kapitel i Danmarkshistorien, som hedder braklægningsstilsqudernes indførelse. Men den debat, hr. Gade slog an, har meget nære og vidtrækkende perspektiver.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg ønsker kun at sige til hr. Glistrup, at hvis mit indlæg har givet anledning til misforståelse, vil jeg gerne understrege, at det også er min opfattelse, at statsministeren på topmødet bandt Danmark til en ordning, som et klart flertal i Markedsudvalget havde markeret modstand imod. Det er det problem, vi står med, og jeg er enig i de overordnede problemstillinger, som hr. Glistrup har nævnt i den forbindelse.

(Kort bemærkning).

Bjørn Westh (S):

Hr. Glistrup mener ikke, det er så sort en dag endda, og det er måske, fordi vi har gjort en indsats for, at det skulle være grøn og ikke sort braklægning.

Jeg synes, hr. Glistrup peger på noget rigtigt, nemlig at der er et demokratisk underskud også i de nationale parlamenter med hensyn til EF-vedtagelserne, og jeg vil gerne bekræfte, at Socialdemokratiet vil være med til i morgen at prøve at finde nogle regler, der kan formindske det demokratiske underskud. Vi har prøvet at gøre det i betænkningensbidraget til L 161, hvor vi skriver, at rammeforordninger skal drøftes med Folketinget, inden de udmøntes.